

[Socialministeren.]

Hensyn til Forsørgslovens § 307, dens Ord og Mening og Forudsætninger. Det er Fortolkningen af denne Paragraf i den officielle Udgave af Socialreformen med Noter, som det ærede Medlem angriber. Men det er ikke rigtigt, at der i Noten kræves fuld Forsørgelse, som det ærede Medlem siger. Der kræves, at Hjælpen svarer til fuld Forsørgelse, hvilket er noget ganske andet i Socialreformens Forstand.

Det forklares i Noten, Stykke 2 i Begyndelsen, saaledes, at Hjælpen i Omfang skal svare til den Hjælp, der kan ydes som fuld Forsørgelse, altsaa en Hjælp, der maa holdes inden for de i § 297 angivne Grænser. Naar Hjælpen har et saadant Omfang, svarende til Aldersrente og Invaliderende med Tillæg, maa Hjælpen naturligvis betragtes som egentlig Forsorg, selv om den paagældende ved Siden af gennem Arbejde eller lignende har en vis Indtægt, saaledes at der netop ikke behøver at foreligge det, man i daglig Tale, og det, som jeg i det oprindelige Forslag kaldte fuld Forsørgelse.

At dette er Meningen, vil fremgaa klart af Noten, naar den læses med Fornuft. Selv det ærede Medlem kan formentlig være enig i, at egentlig Forsorg ikke foreligger, som der siges i Noten; den Hjælp, der ydes, er begrænset f. Eks. til, hvad der svarer til Enkebørnsunderstøttelse, hvor Enken ved Siden af har andre Indtægtskilder, gennem Arbejde eller paa anden Maade. I saa Fald kan Hjælpen ikke blive Fattighjælp, medmindre den ydes til Stagedhed.

Det maa endvidere fastholdes, som det siges i Noten, at der ikke kan være Tale om en egentlig Forsorg, blot fordi der forbigaaende eller i en kortere Tid ydes en Person Kommnehjælp, svarende til fuld Forsørgelse. Tænker man sig, at en Mand f. Eks. blot for en Maaned i Kommnehjælp modtager et Beløb, svarende til eller over den maanedlige Invaliderende, og han efter Maanedens Udløb er saa heldig at finde Arbejde, saaledes at han derefter kan klare sig uden en Øre fra det offentlige, saa er der jo ingen, der efter disse 30 Dages Hjælp vilde bruge Betegnelsen „egentlig Forsorg“, ingen, undtagen maaske det ærede Medlem, der synes at være af en anden Mening, synes at ville hævde, at Hjælpen i et Tilfælde som dette normalt skal betragtes som Fattighjælp. Det er aldeles ikke Lovens Mening. Loven bruger Udtrykket „egentlig Forsorg“, og heri maa rent sprogligt lægges Kravet om, at Hjælpen

ogsaa har været en vis Tid, for at man kan konstatere, om det er egentlig Forsorg.

Paa den anden Side er det rigtigt, at det ikke kræves, at Hjælpen skal være ligefrem vedvarende; men derfor er det Udtryk, der fandtes i det oprindelige Regeringsforslag, som det ærede Medlem nævnte, ogsaa udeladt i Loven, og denne Udeladelse respekteres ogsaa i mine Noter, hvor det i næstsidste Stykke i Slutningen udtrykkeligt siges, at den i Henhold til § 297 tilladte Hjælp skal være eller skønnes at ville blive ydet *i en vis Tid*, men dog i kortere Tid end den, der følger af Ordet „vedvarende“.

Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen er jo en Forsker af Rang, en paa den sociale Lovgivnings Omraade dybt filosofisk Natur, som er meget vanskelig at flytte, saa længe han fungerer som Grubler. Alligevel tror jeg, at han vil give mig og Ministeriet Ret, naar han engang faar afgrublet, og for at denne Proces ikke skal tage ham alt for lang Tid, henstiller jeg til ham at tage sin store Partifælle og Fører, det ærede Medlem Hr. Krag, hvis Kendskab til disse Forhold, ogsaa specielt til denne Paragraf og dens Fortolkning, er endnu mere indgaaende end det ærede Medlems, til Hjælp; eventuelt kan han tillige tilkalde undertegnede. Og Resultatet vil da blive det, at Socialministeriets Fortolkning er loyal baade til den ene og den anden Side, saaledes som Bestræbelserne ogsaa er gaaet ud paa, ikke mindst med Hensyn til § 307.

Det ærede Medlem Hr. Jensen (Gørding), for hvis venlige Udtalelser om Lovkomplekset i det hele jeg kvitterer med Tak, henstillede til mig, om det ikke var muligt, at de saakaldte „statsfattige“ og „amtsfattige“ — det er ikke officielt anerkendte Begreber, men de bruges altsaa i det daglige Liv — ligesom hidtil kunde overtages til fuld Forsørgelse henholdsvis af Stat og Amtskommune. Disse Personer er nemlig meget uensartet fordelt, og navnlig hvad angaar Kommunerne omkring den gamle Grænse, synes det at være en stor Uret helt at lægge deres Forsørgelse over paa de enkelte Kommuner, siger det ærede Medlem.

Der maa i dette Spørgsmaal sondres mellem Indlændinge og Udlændinge. De Indlændinge, der er Tale om, er for det første de „amtsfattige“ i Gaaseøjne, det vil sige de Indlændinge, for hvem der, fordi de ikke havde Forsørgelsesret i nogen Kommune, indtil 1. Oktober i Aar af Amtet er ydet vedkommende Kommune fuld Refusion i Henhold til Fattiglovens § 27, 1ste Stykke. Udgifterne til disse Personer vil fremtidig blive